

Paaskeliljen

N. F. S. Grundtvig. †

(1817 — Uddrag)

Sig mig, Blomst! hvad vilst du her?
Bondeblomst fra Landsbyhave,
Uden Duft og Pragt og Skjær!
Hvem est du velkommen Gave?
Hvem mon, tænker du, har Lyst,
Dig at trykke ømt til Bryst?
Mener du, en Fugl tør vove
Sang om dig i Danmarks Skove?

Mener du, om Harpestræng
End jeg slog, med dig for Øje,
Nogen vil fra Blomstereng
Øre til de Toner høje!
Vedst du ej, at her i Havn
Est du kun et Øgenavn!
Mener du, at jeg har Vilje
Til at nævnes Paaskelilje!

Ja, du vedst, til hvem du kom,
Vær velkommen, Paaskeminde!
Du mit Hjertes Helligdom
Aldrig skal tillukket finde;
Tone skal med Højtidsklang
Over dig min bedste Sang,
Tone skal den i min Hytte;
Døve sig, hvo ej vil lytte!

Lever op i Sind og Hu,
Stander op af eders Grave,
Barnedage! følger nu
Med mig ud i Faders Have!
Lad mig, under Paaskesang,
Kirkeklokkens Højtidsklang,
Blomsten til mit Hjerte trykke,
Bryst og Hoved med den smykke!

Vinterblomst! du melder Vaar,
Fold dig ud i stille Kammer!
Ved Guds Værk og egne Kaar
Sig kun Verdens Daare skammer.
Spotter kun min ringe Dragt
Uden Glans og Farvepragt!
Selv jeg paa den sorte Tilje
Nævner mig en Paaskelilje!

Ej i liflig Sommerluft
Spired jeg paa Blomsterstade,
Ej saa fik jeg Rosens Duft,
Ikke Liljens Søverbåde;
Under Vinterstorm og Regn
Sprang jeg frem i gølge Egn;
Ved mit Syn kun *den* sig fryder,
som har kjær, hvad jeg *betyder*.

Bondeblomst! men er det sandt:
Har vi noget at betyde?
Er vor Prædiken ej Tant?
Kan de døde Graven bryde?
Stod *han* op, som Ordet gaar?
Mon *hans* Ord igjen opstaar?
Springer klart af gule Lagen
Livet frem med Paaskedagen?

Kan de døde ej opstaa,
Intet har vi at betyde,
Visne maa vi brat i Vraa,
Ingen Have skal vi pryde;
Glemmes skal vi under Muld,
Vil ej Voxet underfuld
Smelte, støbes i det dunkle
Og som Lys paa Graven funkle.

Paaskeblomst! en Draabe stærk
Drak jeg af dit gule Bæger,
Og som ved et Underværk
Den mig hæver, vederkvæger:
Svanevinge, Svanesang,
Synes mig, af *den* udsprang,
Vaagnende jeg ser de døde
I en Paaske-Morgenrøde.

Sværmer jeg? Ja, sværmer du?
Saga! over Tidens Bølger?
Dig det var, jeg kom i Hu,
Flyver kun, naar dig jeg følger.
Dronning over Gravens Folk!
Est ej du de dødes Tolk!
Jo, og hvis de ej opvækkes,
Skal med Spe dit Spir og brækkes.

O! hvor est du mig dog kjær,
Bondeblomst fra Landsbyhave!
Mer end Rosen est du værd,
Paaskeblomst paa Fædres Grave!
Du forkynder mig en Vaar,
Ja, et helligt Jubelaar,
Som hver ædel Blomst af Døde
Skal forklaret igjenføde.

Naar det sker, da skal man sande,
Du dit Liljenavn ej stjal,
Atter skal man plante, vande,
Pleje dig i højen Sal;
Glad man skal i Urtegaard
Se den Blomst, som melder Vaar,
Minder om den Morgenrøde,
Mennesket stod op af Døde.

Hvil da, Blomst! ved dette Bryst,
Som endnu dig barnlig mindes!
Del med mig den søde Trøst:
Verdens Spot skal overvindes!
Kan vi her ej Dagen naa,
Da det døde skal opstaa:
Nu, saa gaa vi glade heden
Og staa herlig op i Eden!

Dog, hvad siger jeg: opnaa?
Har ej jeg den Dag opnaaet!
Er, som en Kjærminde blaa,
Ikke dødt i mig opstaet!
Kalder Danmark mig ej Skjald,
Lytter til mit Tonefald!
Har ej Saga laant mig Tunge,
Saa og jeg som Fugl kan sjunge!